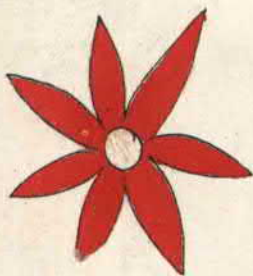

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
เรื่อง
ร่ายกรองของเขาวชนักเขียน

พ.ศ. ๒๕๒๑

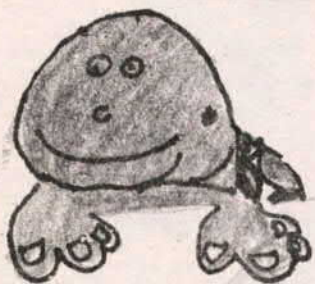

พิมพ์ครั้งที่ 1

จำนวน 40,000 เล่ม

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

ร้อยกรองของเขาวชนนักเขียน

พ.ศ. 2521

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง
ร้อยกรองของเยาวชนนักเขียน สำหรับชั้นประถมศึกษาขึ้น กระทรวง
ศึกษาธิการพิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2523

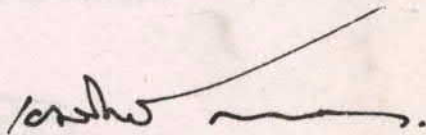
(นายรังสฤษฎ์ เชาวนศิริ)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือเรื่อง ร้อยกรองของเยาวชนนักเขียน พ.ศ.2521 นี้ เป็นผลงานของนักเรียนระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนต่าง ๆ ในส่วนกลาง ที่มาร่วมแสดงความสามารถในการเขียนเรื่องและวาดภาพประกอบหนังสือ ตามความถนัดของตน ในงานสัปดาห์เยาวชนนักเขียน ซึ่งสมาคมภาษา และหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ร่วมกับกรมวิชาการ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 18 - 22 ธันวาคม พ.ศ. 2521 ณ ห้องประชุมคณะ ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานที่นักเรียนเขียนเรื่องและวาดภาพครั้งนี้ ได้แสดงถึงความสามารถของเด็กไทยได้เป็นอย่างดี เมื่อเด็กเหล่านี้มีโอกาสเขาก็พร้อมที่จะแสดงความสามารถเช่นนี้ออกได้ทันที กรมวิชาการซึ่งสนับสนุนการจัดทำหนังสือที่ผู้เขียนและผู้อ่านอยู่ในวัยเดียวกัน เพราะจะสนองความต้องการอ่านของเด็กด้วยกันเป็นอย่างดีจึงได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการ แต่งตั้งให้ นางกิตติวดี บุญซื่อ เป็นผู้ตรวจขึ้นสุดท้าย และกรมวิชาการ จัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะอำนวยประโยชน์ตามจุดประสงค์ดังกล่าวเป็นอย่างดี

(นายเอกวิทย์ ณ ถलग)

อธิบดีกรมวิชาการ

เมษายน 2523

สารบัญ

เรื่อง

หน้า

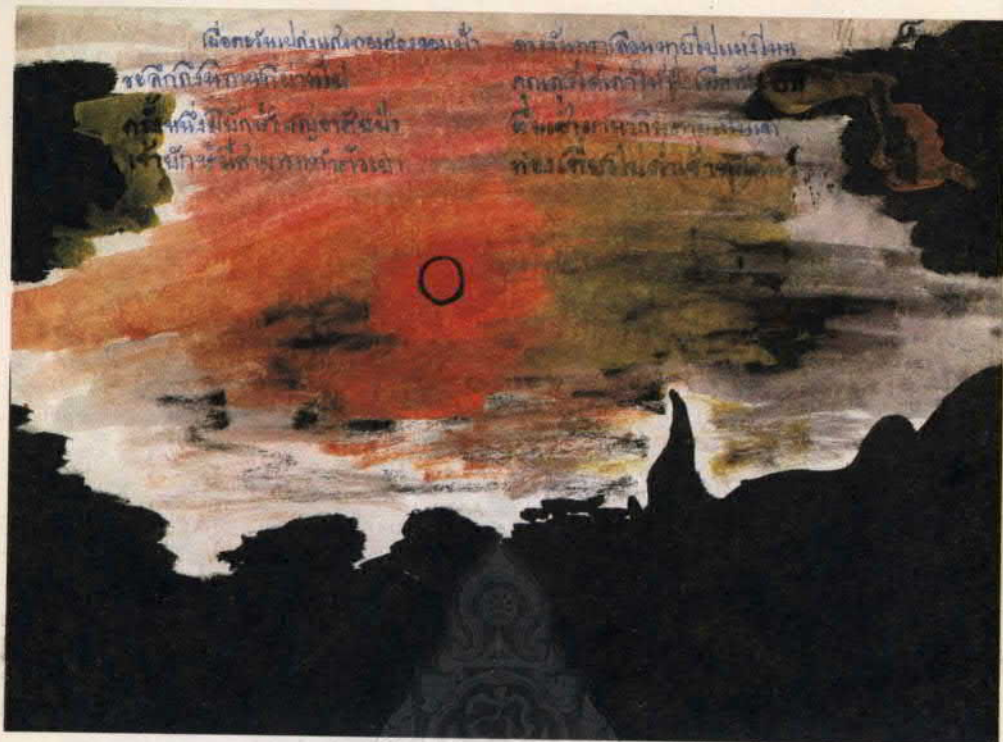
1. ยักษ์ใหญ่ในไพรกว้าง	1
2. เมืองไทยในหลายด้าน	6
3. ป่าของไทยเรา	16
4. เต่าสำนักมืด	26
5. เพชรวิเศษ	36
6. พรปีใหม่	41
7. พุดโกหก	48
8. เทวดาน้อย...จอมชน	56
9. หลงทางมืด	66

ยักษ์ใหญ่ในไฟรกกว้าง

ด.ญ. จุฬาวดี ยงเกียรติพานิช เขียนเรื่อง และเขียนภาพประกอบ
โรงเรียนสาริตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อตะวันเปล่งแสงทองส่องขอบฟ้า
 ดวงจันทร์ราเลื่อนหายไปแห่งไหน
 ระลึกถึงนิทานที่ผ่านไป
 คุณลุงได้เล่าให้ฟังเมื่อยังเยาว์
 ครั้งหนึ่งมียักษ์ใหญ่อยู่ในป่า
 ตื่นเข้ามาหากินตามเนินเขา
 เจ้ายักษ์นี้สามารถทำตัวเบา
 ท่องเที่ยวไปค้าเช้าทุกคืนวัน

มันชอบกินหมาป่าและกวางน้อย
ด้วยมันมีเวทย์มนต์กลฉกรรจ์
เสือสมิงลิงน้อยปิ่นห้อยโหน
หมาจิ้งจอกวัวป่าและกระทิง

แถบนั้นไม่มีใครอยากรู้จัก
ไม่มีใครกล้ารำหรือทำเพลง
เจ้ายักษ์ใหญ่สุขสบายเป็นหนักหนา
ต่างพากันอพยพหลบหนีไป

สัตว์เล็กจ้อยก็กินไม่เลือกสรร
สารพันเก่งกาจประหลาดจริง
กลัวจะโดนเจ้ายักษ์ทำสูงสิง
แม้แต่สิงห์เจ้าป่ายังกลัวเกรง

ตัวเจ้ายักษ์จึงทำเป็นอวดแบ่ง
กลัวจะโดนเตะเบ้งไปไกลไกล
แต่ประชาเดือดร้อนจะหาไหน
เพราะกลัวยักษ์เข้าใกล้ทำลายตน

ครั้นข่าวคราวล่งถึงองค์ษัตริย์
ใครสามารถปราบยักษ์ได้ตั้งใจดล
ครั้งหนึ่งมีชายหนุ่มจากแดนไกล
รับอาสาทันใดไปปราบปราม

จึงได้จัดปาวประกาศทุกแห่งหน
จะได้ผลตอบแทนอย่างแสนงาม
ยินประกาศเข้าไปไม่ผลืผลลาม
ไม่เกรงขามกล้าสู้เพื่อหมุดน

ฝ่ายชาวบ้านเป็นห่วงแสนวิตก
เพราะยักษ์นั้นมีเล่ห์เหลี่ยมและแสนกล
ในที่สุดก็เข้าไปพบยักษ์
แต่ความกล้าของเจ้าหนุ่มทั้งกายใจ

กลัวยักษ์เล่นสกปรกไม่เป็นผล
แต่ชายหนุ่มยังดันดันอย่างมั่นใจ
แจ้งประจักษ์ยักษ์นั้นโตใหญ่
ตั้งฤทัยหมายพิฆาตยักษ์ฉกรรจ์

เจ้าหนุ่มจึงชักดาบอาญาพิษ
ยักษ์ก็พ่นพิษร้ายเข้าใส่พลัน

เพื่อพิชิตเจ้ายักษ์ท่าจมั่ง
ต่างต่อสู้พลวัลงยักส์เสียที

ชายหนุ่มจึงมีขม้นควงดาบใส
แล้วฟาดไปถูกยักษ์ถนัดถนี้
เจ้ายักษ์จึงถูกพิฆาตสิ้นชีวี
ประชาชาติต่างดีใจทั่วทุกคน
องค์กษัตริย์จึงตรัสให้เข้าเฝ้า
เป็นเจ้าบ่าวราชธิดานามสายฝน
ประชานชนล้วนดีใจที่ได้ยล
ทุกคนต่างยินดีมีสุขใจ

เมืองไทยในหลายด้าน

ด.ช. ชาย วีระสุนทรเดช เขียนเรื่อง

ด.ช. เสนีย์ วงศ์ศรี เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนศรีสังวาลย์

สิ่งดีมีในไทยหลายประการ
ชาวโลกทั่วทุกด้านต่างลือเลื่อง
ใครอยากรู้ได้แจ่มอย่าทำเคือง
จะรู้เรื่องของเมืองไทยเชิญอ่านดู

สิ่งดีมีในไทยหลายประการ
ชาวโลกทั่วทุกด้านต่างลือเลื่อง
ใครอยากรู้ได้แจ่มอย่าทำเคือง
จะรู้เรื่องของเมืองไทยเชิญอ่านดู

จะกล่าวถึงความเป็นไปของไทยเรา
ไม่เคยยอมแพ้เขาไทยเราสู้
แต่ที่ถอยเพื่อให้ไกลศัตรู
ถึงคราวสู้เพราะรักความเป็นไท

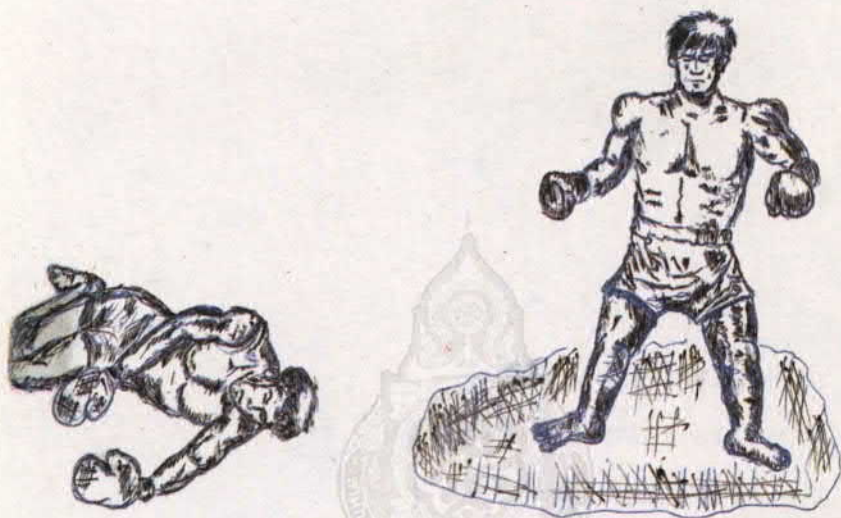

ศาสนาประการหนึ่งพึงรู้ไว้
 ว่าชาวไทยนับถือไม่ลืมหล
 ทุกทุกเข้าใส่บาตรพิฆาตปลง
 กิเลสหลงถือมั่นบุญบันดาล

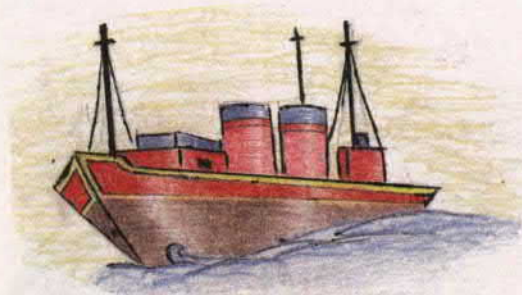

อันพระพุทธานำเลื่อมใส
 เพราะมีหลักนำใจได้แก่นสาร
 ให้ชาวไทยได้พึงโพธิญาณ
 ชีวิตผ่านเป็นสุขทุกข์เบาบาง

อุตสาหกรรมของไทยไม่ใหญ่นัก
 แต่อาจจักพัฒนาได้กว้างขวาง
 ประเทศชาติก้าวไกลไปทุกทาง
 เห็นแบบอย่างลองทำจนชำนาญ

ศิลปะมวยไทยยิ่งใหญ่
 ไม่มีใครที่จักมาหักหาญ
 เพราะเขารู้ว่าไทยนั้นเชี่ยวชาญ
 แต่โบราณแกร่งกล้าทุกท่าทาง

อาชีพของคนไทยใกล้ทะเล
ออกเรือเร่จับปลาทะเล
ส่วนชาวนาใช้แหสุมทุ่มให้ทาง
เบ็ดข้องวางปักจิ้มตามริมฝั่ง

ถ้าพูดถึงเกษตรกรรวมประจำไทย
คงจำได้ว่าชาวนานั่นน่าทึ่ง
เขามีค่าควรพวกเราเฝ้าคำนึง
และชาวซึ่งที่ปลูกข้าวให้เรากิน

ถ้าพูดถึงเกษตรกรรวมประจำไทย
คงจำได้ว่าชาวนานั่นน่าทึ่ง
เขามีค่าควรพวกเราเฝ้าคำนึง
และชาวซึ่งที่ปลูกข้าวให้เรากิน

ไทยเรามีพระผู้นำประชาชาติ
ที่เปรี๊ญพรราชญ์ควรเชิดชูคนรู้ลึ้น
ทรงนำชื่อ “ไทย” ก้องหล้าทั่วฟ้าดิน
ใครยลนินประทับจิตคตินิยม

เราเฝ้าไทยแสนจงรักและภักดี
ไม่เห็นมีผู้ใดใครจะสม
เป็นมิ่งขวัญปวงประชาน่าชื่นชม
ราชฎีร์อุดมเปี่ยมรักและภักดี

รักกันไว้พวกพี่น้องไทย
อย่าแตกแยกกันไปคิดหลักหนี
ชาติจะคงอยู่ได้เพราะไทยนี้
สามัคคีรวมพลังตั้งสถาบัน

จะร่วมกันพัฒนาชาติถาวร
ให้เลื่องชื่อสื่อกระฉ่อนสมคำขาน
ให้ไทรรงค์พัดพริ้วตลอดกาล
ให้ชาติไทยเจริญนานชั่วนิรันดร์

ป่าของไทยเรา

ด.ช. บรรจง นามวงศ์

เขียนเรื่อง

ด.ช. สวัสดิ์ ควรสมาคม

เขียนภาพประกอบ

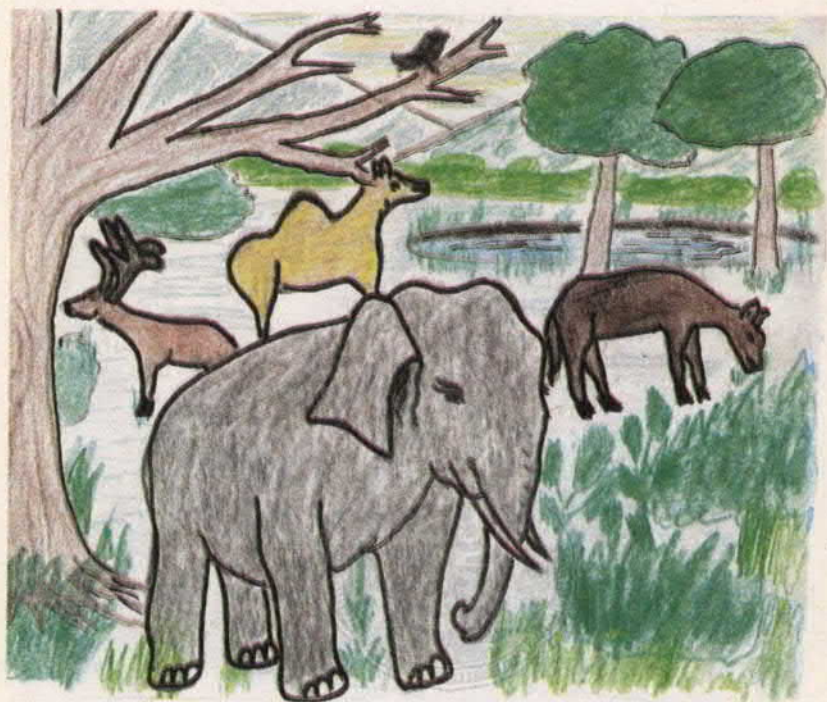
โรงเรียนศรีสังวาลย์

เห็นไม้ปาร่มรื่นชื่นใจนัก
ฉันนี้กรักไม้ปามานานเหลือ
ป่าไม้นี้ให้คุณเราเหลือเพื่อ
มองไม้เบือป่าทองของไทยเรา

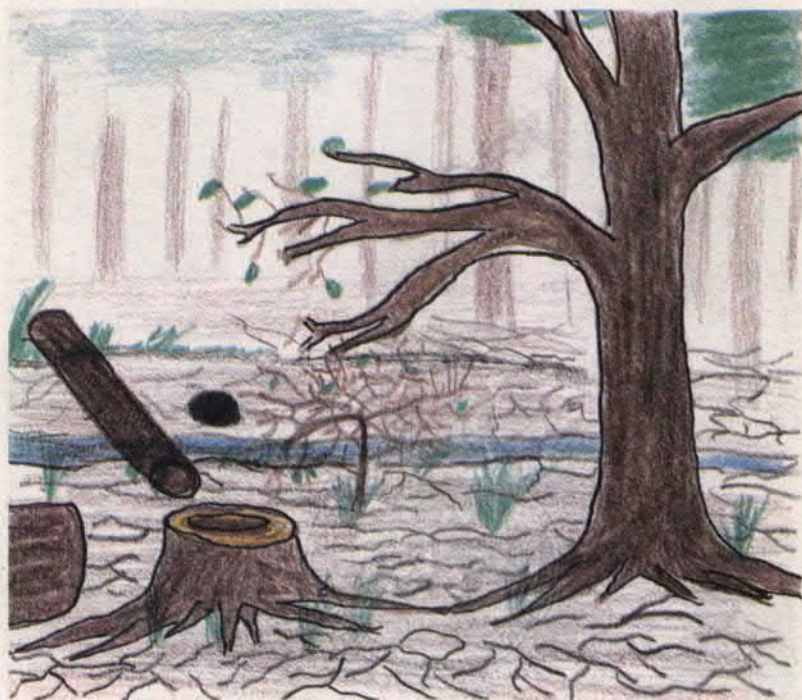
ป่าไม่มีสิ่งสํานานสัตว์
ทั้งรกชัฏละเมาะโปร่งหรือบนเขา
มีเสือช้างกวางกระทิงลิงค่างเนาว์
ขอพวกเราอย่าฆ่าหน้าเสียตาย

มีทั้งนกกระต่ายและเสียงผา
นั้นหมู่ป่าเขียวยาวนาน่าใจหาย
เห็นนกยูงร้ายรำทำกรีดกราย
ไก่ตัวลายขันแจ้วแนวป่าดง

แ่วนกร้องก้องป่าพนาสัตว์
เสียงรบกวนทั่วท้องไพรระหง
สิงโตใหญ่จ้องเหยื่อเมื่อเหลือบลง
เห็นคนงงถอยหลบเข้าป่าไป

ป่าเมืองไทยมากมายทรัพย์สินมีค่า
คนตั้งหน้าหมายปองคิดอยากได้
ถ้าไม่ช่วยป้องกันรักษาไว้
จะไม่เหลือต้นไม้ของไทยนา

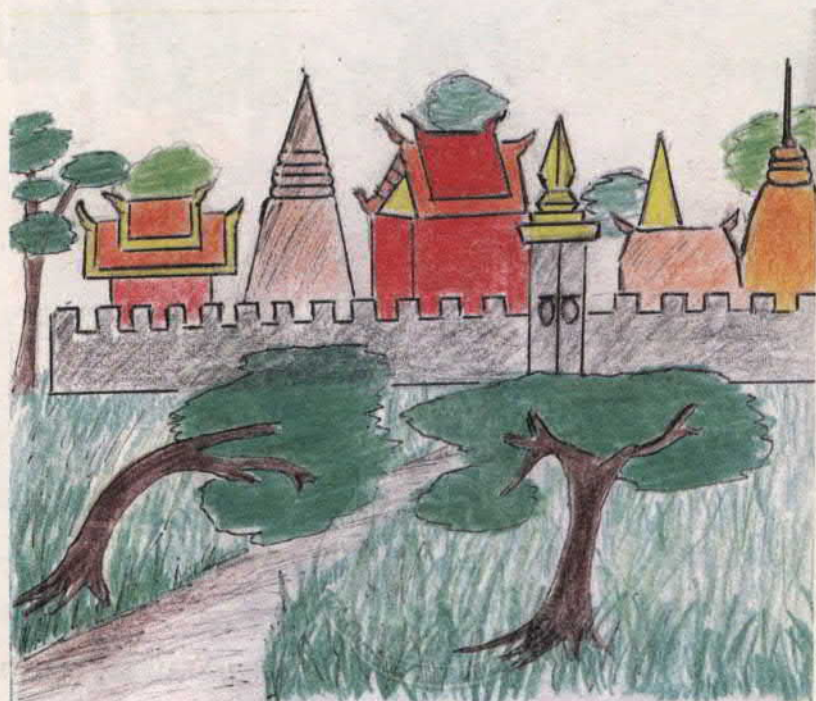
แล้วจะทำอะไรละที่นี่
น้ำตาปริ่ซี้ชำระกำหนด
น้ำไม่มีแห้งแล้งทั่วพารา
น้ำระอาคนไทยทำลายเอง

อย่าทอดเขาเศร้าใจคนไทยเอ๋ย
อย่าเฉยเมยช่วยกันสรรค์สร้างเร่ง
ปลูกต้นไม้ให้นานอย่ามัวเกรง
มาเริ่มเพลงปลูกป่าเถิดหนาเรา

จะได้มีต้นไม้ไว้สร้างบ้าน
งามตระการเหนือใต้ทะเลเขา
ทั้งลูกหลานจะเป็นสุขทุกข์บางเบา
สรรพสัตว์ไม่อับเฉาได้พักกาย

บ้านเมืองเรางามหนักหนาน่าอาศัย
 มีทั้งสัตว์น้อยใหญ่มากเหลือหลาย
 เราคนไทยรักเมืองไทยไม่เสื่อมคลาย
 ไม่ยอมให้ใครทำลายบ้านเมืองเรา

A collection of colorful, stylized animal drawings on a textured, light-colored background. The drawings include a large yellow lion with a spiky black mane and a red tongue, a green bear with a small black mane, a blue bear, a red cat, a black snake, a yellow tiger, a small cat, a purple creature with a spiky black mane, a pink creature, a green creature, a blue creature, a red creature, a black creature, a yellow creature, and a small cat. The drawings are simple and cartoonish, with bold outlines and flat colors.

ด.ช. พลภัทร โรจน์นครินทร์ เขียนเรื่อง
ด.ช. ประกิตพันธุ์ ทมทิศรงค์ เขียนภาพประกอบ
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

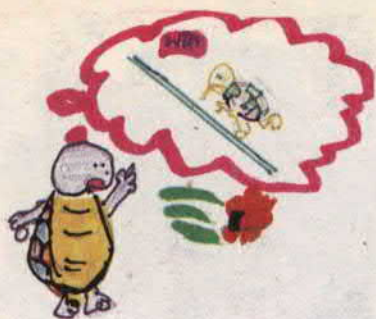

ธารสายหนึ่งคดเคี้ยวเลี้ยวสู่ป่า
ริมฝั่งธารเต็มไปด้วยเหล่านกยูง
มีฝูงสัตว์มากินน้ำในธาร
สัตว์ทุกตัวต้องพึ่งสายธารา
วังน้ำวนถัดไปใกล้น้ำตก
สงบสุขทั่วไปไร้ผู้คน

แต่ป่านี้สัตว์ต่างต่างเอือมระอา
ตัวมันเองโอ้อวดต่อใครใคร
เพราะนิทานเล่าไว้ว่าเต่าแกร่ง
มันไปเที่ยวโอ้อวดสัตว์นานา
วันนี้มันไปว่าแมลงหรี
แมลงหรีบินหนีไปเร็วพลัน

มีลูกปลาวัยนำมาเป็นฝูง
คาบสูงลิ้นกล้วยไม้วิไลตา
แลตระการกระทั่งมหิงสา
ป่าทั้งปาร่มรื่นด้วยสายชล
มีวิหคบินว่อนร่อนเวหน
ใครได้ยลชื่นบานสราญใจ

ก็เพราะว่าเจ้าเต่าในธารใส
ด้วยครีมใจบรรพ์บุรุษมันเก่งนา
ชนะแข่งกระต่ายป่าเร็วนักหนา
ว่ามันหาวิ่งเร็วเหมือนทวดมัน
ว่าเจ้านี้ไม่เก่งเท่าตัวฉัน
ทะเลาะกันกับเต่าไม่ได้ความ

อีกวันหนึ่งมันไปอวดกับเจ้าหนู และเจ้างูเจ้าปูสัตว์ทั้งสาม
 ตัวขำนี้รูปร่างาส่งงาม ใครก็ตามหรือจะเทียบเปรียบกับเรา
 สัตว์ทั้งสามรำคาญเจ้าเต่าน้อย ออกเดินคล้อยหลังไปสู่เชิงเขา
 แวะล่าธารดื่มน้ำค้อยบรรเทา คิดว่าเราเถียงกับมันเสียเวลา
 วันหนึ่งเจ้าเต่าน้อยคลานผ่านข้าง เดินเลียบข้างตัวมเตี้ยมเข้าไปหา
 ทันใดนั้นสิงโตเดินผ่านมา เต่าจึงอวดศักดาขำเก่งจริง
 เจ้าสิงโตผ่านไปไม่แยแส เพียงเหลือบแลหมั่นไส้มันใหญ่ยิ่ง
 ตัวแค่นี้เผยอหน้ามาทำขิง จึ่งเฉยนิ่งไม่สนใจให้เสียการ

วันต่อมาเต่าเห็นมดแดงน้อย
ขยันจริงเดินก็ช้าอุตส่าห์คลาน
เจ้าลิงเฒ่าเฝ้ามองเหตุการณ์อยู่
รับเป็นกรรมการให้ไม่ซ้ำพลัน
สัตว์ใหญ่ก็น้อยมาเชียร์ทั้งเสือสิงห์
เต่าวิ่งช้ากว่ามดเลยโดนแซง
มดวิ่งเข้าเส้นชัยในที่สุด
คลานมานั่งร้องให้ข้างกล้วยดง
ทันใดนั้นเต่าคิดอะไรได้
กรรมการไม่รู้ถึงเล่ห์กล
พอลุกขึ้นกล่าวประกาศผลที่ได้
ทำอย่างนี้หลายครั้งและหลายครา
มดนึกแปลกที่ผลตนปราชัย
หรือว่าลืงกับเต่าคิดรังแก

กระจอยร้อยคลานมาน่าสงสาร
มดรำคาญมาซิเจ้าเราแข่งกัน
นึกเอ็นดูมดน้อยผู้แข่งขัน
พอถึงวันต่างวิ่งอย่างสุดแรง
ทั้งคู่วิ่งตามทางแต่กระแหง
เต่าหมดแรงนอนแอ้งแม้งอยู่ข้างพง
ความหวังเต่าลอยหลุดกลายเป็นผง
แต่ยังคงคิดแกล้งมดให้แพ้ตน
เข้าซ่อนได้แทนที่ประกาศผล
อันแยบยลของเต่าเจ้าปัญญา
เต่าก็ใช้ปากกัดเข้าที่ขา
ทำให้วานรบอกให้มดแพ้
สัตว์ทั่วไปไม่รู้ถึงเบาะแส
คงใช้แน่เจ้าเต่าอยู่ที่ใด

สัตว์ทั้งหลายช่วยกันค้นหาแต่
หาไม่พบไม่ว่า ณ ที่ใด
วานรเฒ่าบอกถึงที่อยู่แต่
เวลาจะประกาศว่าเธอนั้น
เจ้าช้างน้อยสอดดวงไปได้ที่นั่น
พลันคลานตัวมเตี้ยมโผล่ออกพอดี

มันไปเขาลงหนองหรือที่ไหน
มดจึงไปถามกับวานรพลัน
มันจับเจ้าอยู่ได้ที่นั่งฉัน
ขณะมันมันก็กัดขาทุกที่
แต่ร้องดังขอโทษอย่าโกรธพี่
ลงนทีหลบหน้าเพราะอับอาย

กรรมการจึงได้ตัดสินให้
เจ้าเต่านั้นไม่เป็นลูกผู้ชาย
เต่าแค้นใจที่ปราชัยต่อมดแดง
เข้าใกล้รังรีบเทน้ำลงไป
ฝายมดแดงโกลาหลอลหม่าน

เต่าปราชัยแค้นตามทีหมาย
พอแดดฉายปวงสัตว์จึงกลับไพร
จึงแอบแฝงกายไม่ให้มดสงสัย
ทำให้ไข่มดแดงลอยขึ้นมา
น้ำท่วมบ้านของเราทางฝั่งขวา

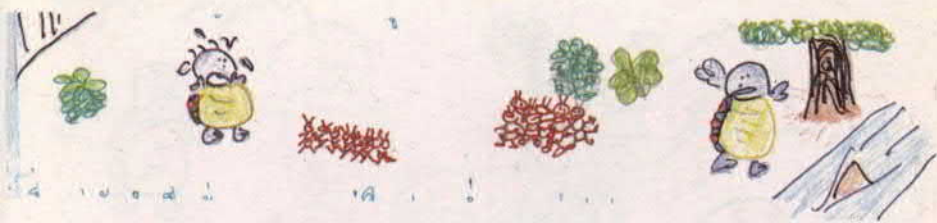
ทางด้านซ้ายดินก็เริ่มพังเข้ามา
บรรดามดว่ายน้ำลอยตามขอบ
ต่างช่วยกันชนไข่เต็มกำลัง
มดทั้งหลายแปลกใจเป็นนักหนา
ต่างแหวกว่ายธาราริบบาดน
ทันใดนั้นมดตัวหนึ่งเลื้อยไปเห็น
เห็นเจ้าเต่ายื่นหัวโผล่ออกมา
มดตัวนั้นตะโกนเรียกพวกพ้อง
เพราะว่ามันตัวนั้นเป็นคนทำ

นางพญาสั่งชนไข่ไปจากรัง
น้ำล้อมรอบบางตัวก็ถูกฝัง
ขึ้นบนฝั่งเพื่อช่วยลูกอ่อนตน
น้ำไหลมาแต่ไม่ใช่เป็นน้ำฝน
เพื่อให้พ้นจากน้ำที่ไหลมา
น้ำกระเซ็นมาจากโคนพฤษภา
เต่าได้ว่าเจ้าเต่าเป็นคนทำ
ว่าพี่น้องช่วยกัดเต่ากันให้หน้า
แล้วยืนข้าแอบดูอยู่นั่นไง

๓

มดทั้งหลายได้ฟังก็โกรธแค้น
เต่าล้มลุกคลุกคลานทะยานไป
เต่าถูกมดรุมกัดก็เจ็บปวด
มันรู้สึกสำนึกในอุรา
มันรีบหอดหัวเข้าในกระดอง
แล้วบอกว่าจะไม่เอาเรื่องเลย
เต่ารีบรับปากกับเจ้ามดแดง
มดว่าเจ้าอย่าอวดเบ่งต่อสัตว์ป่า
เต่ารับปากรับคำเจ้ามดแดง
ต่อไปนี้ไม่กล้าทำให้ญโต
มดเห็นเต่ารับคำเป็นมันเหมาะ
จึงยกโทษปล่อยเต่ากลับลำธาร
มดแดงน้อยเตรียมตัวสร้างรังใหม่
แล้วเก็บซากมดแดงที่วายชนม์
เพื่อนของเต่าเจ็บแค้นแทนเต่าไม้
แม้เจ้าเต่าอ้วนอวนก็ไม่ฟัง
เต่าเสียใจจึงรีบไปบอกมด

วิ่งโลดเล่นเข้าหาเต่าส่องมดใส
มดก็ไล่ขบกัดตามกายา
มดตามกวดเต่าถูกต้อนไปหน้าผา
โอ้เราหนาไม่ควรแก้งมดเลย
ไม่กล้ามองกล่าวอ้วนอวนมดทำเฉย
ถ้าเต่าเอ่ยว่าจะทำตามสัญญา
อย่างอ่อนแรงเพราะถูกไล่ใกล้หน้าผา
เขาเกลียดหน้าก็เพราะว่าเจ้าซี่ไม้
แล้วจัดแจงขอโทษอย่าโมโห
ตัวข้าโง่รู้เท่าไม่ถึงการณ์
เต่าใจเสาะคร่ำครวญน่าสงสาร
เต่าบอหวานขอโทษเพื่อนทุกคน
ประคองไข่มุขสร้างช่วยกันขน
ไปให้พ้นจากที่จะทำรัง
จึงโมโหจับมดเอามาขัง
มันน่าขงแก้งเพื่อนเราเจ้าปัญญา
ไม่ไปปิดไปช่วยเพื่อนเถิดหนา

มดถูกผูกกับก้อนหินข้างคองคา
เจ้ามดแดงตัวเก่าที่วิ่งแข่ง
จึงรีบวิ่งหมายใจจะให้ทัน
มดแดงน้อยจึงตรงเข้าไปกัด
จึงรับปากจะช่วยมดจากธารา

น้ำขึ้นมากถ้าไม่ช่วยมดม้วยพลัน
อาสาแย่งเพื่อนมดก่อนอาสัญ
ขณะนั้นเจ้าเต่าคดคลานออกมา
เต่าสะบัดเจ็บปวดเป็นนักหนา
ไม่นานข้าเหล่ามดก็ปลอดภัย

เพื่อนเต่าน้อยจึงได้สำนึกผิด
เต่าจึงรับขอโทษมดทันใด
มดยกโทษให้กับเต่าอีกหนึ่งตัว

ว่าเราผิดไปแล้วจะแก้ไข
เที่ยวต่อไปขออย่าเกรงเลย
ถึงทำชั่วแต่คิดได้ไม่นิ่งเฉย

เต่าขอโทษมดที่จับเป็นเชลย
มดแสนดียกโทษให้เจ้าเต่า
แต่นั้นมาเต่ามดหมดกังวล

แม้จะเคยทำผิดแต่รู้ตน
ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์พาลสับสน
เหมือนกับคนเป็นมิตรกันและกัน

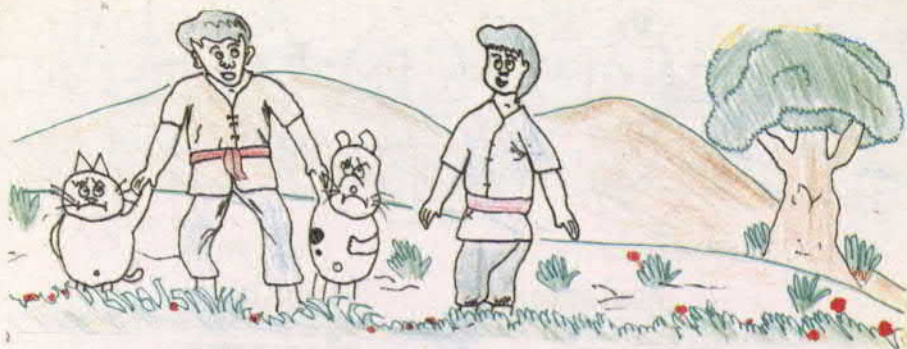

เพชรวิเศษ

ด.ช. ฉันทวุฒิ สิริสุขสุวรรณ เขียนเรื่อง

ด.ญ. วรธนา ชัยพจนา เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดหน้า

ครั้งหนึ่งยังมี
 ไม่ชอบทำงาน
 อยู่กับมารดา
 อับเฉาเศร้าครี
 แม่นั้นทำงาน
 ลูกเอาแต่เที่ยว
 แม่หาเงินได้
 ใถเงินไม่น้อย

วันหนึ่งเข้าตรู่
 แม่ไปทำงาน
 เจ้าลูกขี้เกียจ
 จะไปไหนหนา
 ผู้ชายคนนั้น
 ข้าเดินจนหอบ
 จะนำสองสัตว์
 เพราะว่ามันนี้

ชายที่เกียจคร้าน
 สำราญทั้งปี
 ที่แสนใจดี
 ไม่มีเพชรพลอย
 จนตัวเป็นเกลียว
 จับจ่ายใช้สอย
 ลูกขายนอนคอย
 แม่สุดระอา

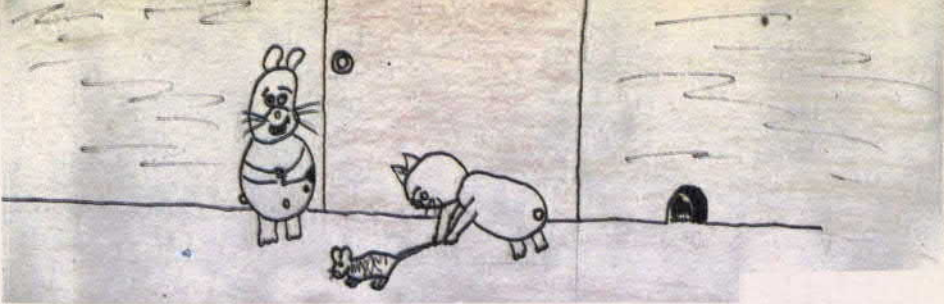
ลูกอยู่กับบ้าน
 ชายชาญผ่านมา
 เหยียดกายถามว่า
 บอกข้าหน่อยซี
 หันหน้ามาตอบ
 ไม่ใช่หลบหนี
 ไปทั้งนที
 มีแต่รุ่มรวย

ด้วยใจชอบซื้อ
 ขอได้ไหมหน้า
 แต่คนผู้นั้น
 จึงมีลวดลาย
 จะให้หรือขาย
 เมื่อโดนถามซ้ำ
 ทำเหมือนว่าตน
 ตอบเสียงยาวยาว
 เจ้าขี้เกียจจึง
 บอกเขาไปว่า
 ขายนั่นได้ยิน
 ห้าสิบบาทนี้
 สองสัตว์คือแมว
 รอดชีวิตมา

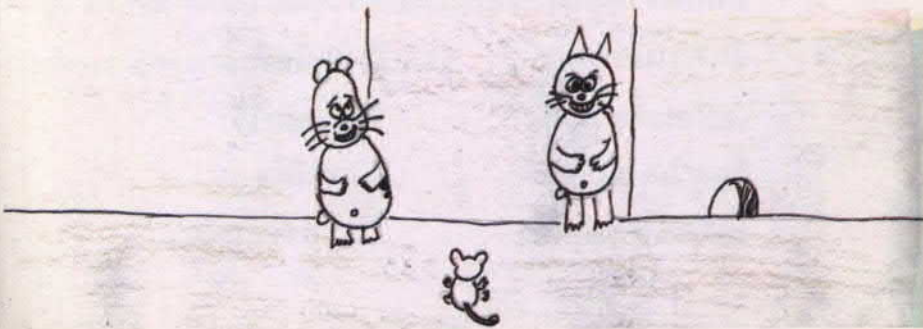
จึงบอกไปว่า
 หรือว่าจะขาย
 เป็นพ่อค้าขาย
 คำขายแพรวพราว
 ขายขี้เกียจย้า
 แก่ล้งทำเป็นหา
 เป็นหนุ่มรุ่มราว
 ว่าขายนะซี
 ถามถึงราคา
 เอาเท่าไรดี
 ผินตอบทันที
 นี่คนกันเอง
 เพื่อนแก้วคือหมา
 ร้องรำทำเพลง

สนุกสุขใจ
 รู้สึกยำเกรง
 ทั้งสองปรึกรษา
 ทำอย่างไรบ้าง
 หนานั้นตอบถ้อย
 ถ้าอยากเกี้ยวหนุน
 หมาจึงพาแมว
 ครั้นได้ไปถึง
 พบหนูตัวใหญ่
 หนูแสนประหลาด
 ฉันจะบอกให้
 ถึงตัวกระจัด
 ทรัพย์สินในห้อง
 ขำรู้หมดว่า
 เจ้าหมาคำราม

แสนจะครั้นครอง
 ผู้มีพระคุณ
 คิดหาถู่ทาง
 จึงได้เกี้ยวหนุน
 ค่อยค่อยชិคุณ
 เราไปด้วยกัน
 ไปวังแห่งหนึ่ง
 จุดหมายสำคัญ
 แมวไล่จับมัน
 ปล่อยฉับเถิดหนา
 ถ้าไว้ชีวิต
 ฉันรู้หมดหนา
 ของพระราช
 มีอยู่หนใด
 ร้องตามไปว่า

เพชรวิเศษละ

ในปากราชา

จงเอามาให้

พอหมาพูดเสร็จ

หมาบอกสักครู

เมื่อสิ้นเสียงจาม

คาบเพชรเม็ดเดียว

สองสัตว์ขึ้นชม

ก็รีบวิ่งลง

มณีมีค่า

จะนึกสิ่งใด

นำเพชรให้นาย

เนรมิตบ้านใหญ่

อีกทั้งมารดา

มิให้เศร้าหมอง

อันความกตัญญู

เหมือนดังเรื่องนี้

คิดว่าคุณ

เหมือนใครต่อใคร

มันอยู่ที่ไหน

เจ้าหนูตอบไป

ข้าเดี๋ยวนี้เลย

หนูเล็ดรอดรู

แว่วเสียง “ฮัดเซย์”

หนูตามมาเลย

ที่หมาส่งไป

ที่สมประสงค์

กลับบ้านเร็วไว

ถ้าใครมีไว้

ได้ตั้งใจปอง

อย่าขายเก็บไว้

ให้สัตว์ทั้งสอง

ประคับประคอง

ช่องขุนหัวใจ

รู้คุณนั้นดี

ที่ได้บอกไว้

ผู้อ่านมีใจ

ในเรื่องไหมเอ๋ย...

๑
ศร

๒
ศีล

พรปีใหม่

ด.ญ. สุเพียงพิชญ์ ภูยารร เขียนเรื่อง

ด.ญ. มณฑล คชาชีวะ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“พรปีใหม่”

วันและเดือนที่เลื่อนไปไม่รอช้า
สิบสองเดือนเคลื่อนมาและผ่านไป

มาลัยพรกรองสรรพ้นคำเทพ
ขอมาลัยร้อยคุณงามและความดี

ขอโรคภัยจงสลายกลับกลายเป็นสุข
ขอลาภหลังไหลรับนับร้อยพัน

ถึงเวลาที่ดีขึ้นปีใหม่
แล้ววิถีใหม่ก็เบิกฟ้ามาทันที

ตั้งได้เสพลุขสันนวิถึ
ให้ประสบสุขศรีทุกวี่วัน

ขอความทุกข์คนพบโรคภัยไข้เจ็บ
ขอพรอันประเสริฐเลิศกว่าใคร

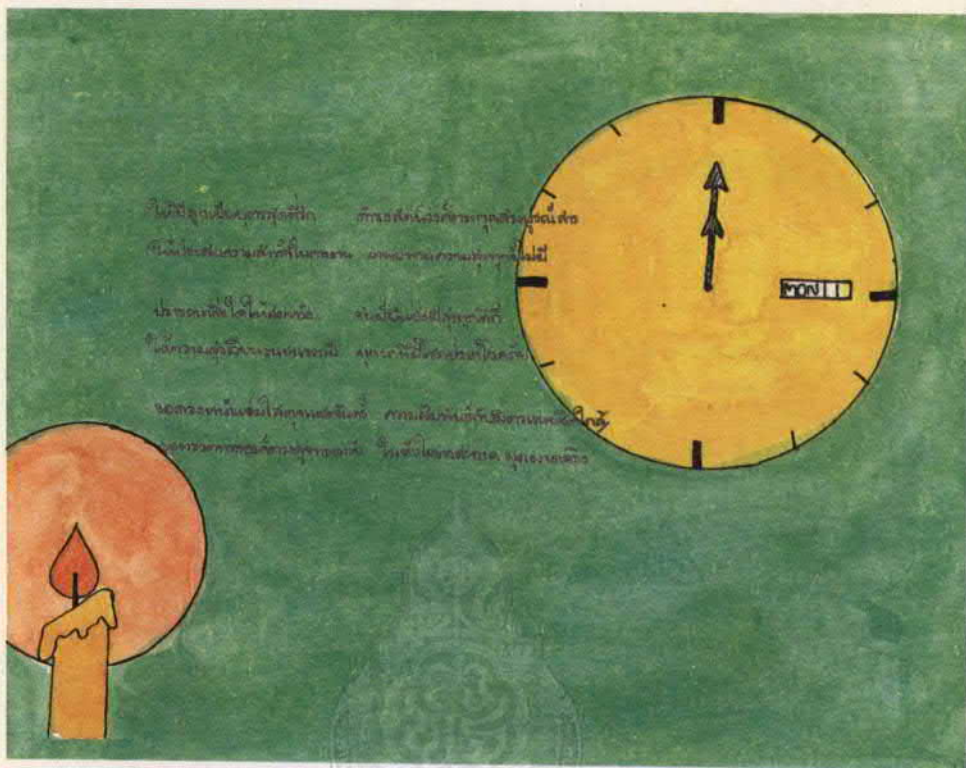

“พรปีใหม่”

วันและเดือนเลื่อนไปไม่รอช้า ถึงเวลาลุดิขึ้นปีใหม่
สิบสองเดือนเคลื่อนมาและผ่านไป แล้วปีใหม่ก็เบิกฟ้ามาทันที

มาลัยพรกรองสรรพ้นคำเทพ ตั้งได้เสพลุขสันนวิถึ
ขอมาลัยร้อยคุณงามและความดี ให้ประสบสุขศรีทุกวี่วัน

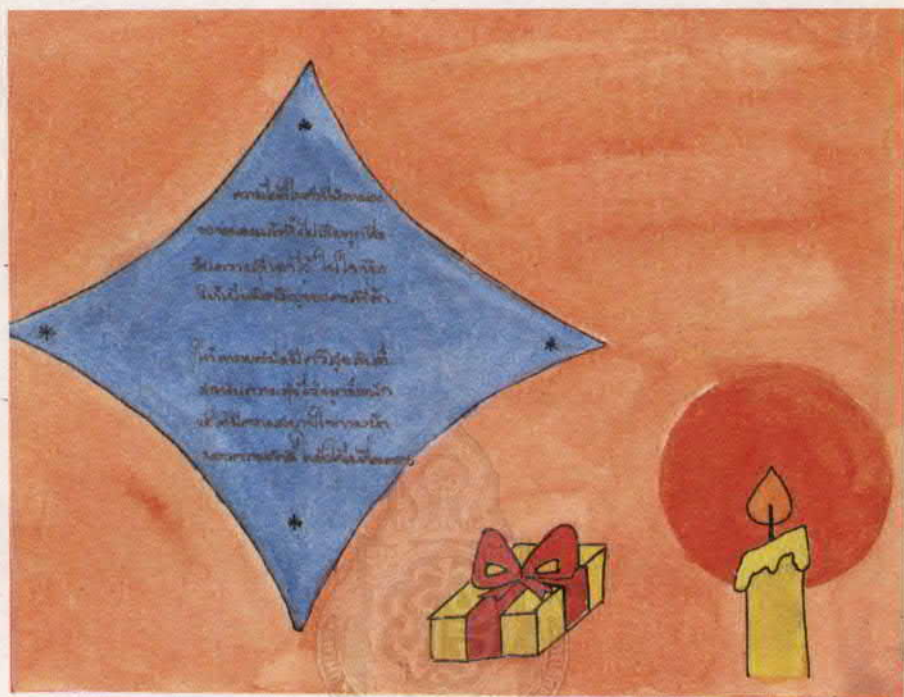
ขอโรคภัยจงสลายกลับกลายเป็นสุข ขอความทุกข์พ้นมลายหายโรคภัยไข้เจ็บ
ขอลาภหลังไหลรับนับร้อยพัน ขอพรอันประเสริฐเลิศกว่าใคร

ให้มีลูกเป็นบุตรสุดที่รัก ดำรงลัคน่วงศ์ตระกูลสมบุรณ์สาร
ให้ประสบความสำเร็จในการงาน จงพบพานแต่สุขทุกข์ไม่มี

ปรารถนาสิ่งใดให้สมหวัง ให้ชนมัยยั่งยืนสุขทุกคติ
ชีวิตหวานเย็นวนชนชวบปี ทุกนาที่มีโชคปราศโรคภัย

ขอพักตร์แจ่มใสสุทธิดุจจันทร์ฉาย เพื่อนหญิงชายกระชับมิตรแนบชิดใกล้
ขอทรวงตรงองค์งามดุจทราวมวย ในหัวใจขาวสะอาดผุดผาดจริง

ความไม่ดีในตัวที่มัวหมอง
รับความดีไว้ในใจไม่ประวิง

ให้ลาภยศมั่งมีศรีสุขสันต์
สุขทั้งใจและกายสบายนัก

ขอจงมองแล้วทิ้งเสียทุกสิ่ง
ให้เป็นมิ่งขวัญของผู้ปองรัก

สารพันเปี่ยมสุขทุกข์หายหัก
มอบความภักดีในหัวใจไม่เสื่อมคลาย

ขอการเรียนงานผ่านก้าวหน้า
 ภูมิปัญญาไม่แล้งแห้งเหือดหาย
 ขอให้มีความสุขไม่รู้วาย
 ความซึ้งคล้ายกลายสนิทเป็นมิตรกัน

พรทั้งหมดที่ให้มอบไว้
 เป็นพรที่ทุกคำผ่านการเลือกสรร
 เป็นคำพรคำล้นพันรำพัน
 เป็นพรอันประเสริฐเลิศแต่เธอ

ขอการเรียนงานผ่านก้าวหน้า
 ภูมิปัญญาไม่แล้งแห้งเหือดหาย
 ขอให้มีความสุขไม่รู้วาย
 ความซึ้งคล้ายกลายสนิทเป็นมิตรกัน

พรทั้งหมดที่ให้มอบไว้
 เป็นพรที่ทุกคำผ่านการเลือกสรร
 เป็นคำพรคำล้นพันรำพัน
 เป็นพรอันประเสริฐเลิศแต่เธอ

ถึงเธอ.....

ตั้งแต่เช้ายามัวฝนฟุ้งเพื่อ

ของจงทำจิตใจให้สดชื่น

ตั้งใจอ่านทุกคำพร่ำบรวง

พรเลิศเลออย่าทำให้หทัยเปลว

แล้วตัวเธอจงใส่บาตรพระแก้องค์

แล้วอ่านพรขึ้นมีนสมประสงค์

ขอจบลงด้วยคำ “สวัสดี”

.....จาก ฉัน

พุดโกหก

ด.ญ. จิตติพร พลอยดี เขียนเรื่อง และ เขียนภาพประกอบ
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ครึ่งหนึ่งมีราชัน
วันหนึ่งจึงคิดตก
ให้ไปป่าวประกาศ
ถูกใจท่านเจ้าเมือง
ได้ยินคำประกาศ
ชายเลี้ยงแกะนั้นจง
ข้าแต่พระราชา
มีไม้ยาวกระไร
เวลาตอนกลางวัน
ให้รวมกันกินหญ้า
พอถึงยามกลางคืน
มารวมกันเรียงราย

ชอบฟังครันเรื่องโกหก
ให้สาวกไปในเมือง
ใครฉลาดช่างแต่งเรื่อง
ทรัพย์สินของเมืองยกให้ครอง
ประชากรราษฎร์มาเป็นกอง
จะขอพูดก่อนใครใคร
อันบิดาข้านี้ไซ้
ยาวกว่าใครในโลก
ไซ้ไม้สั้นด่อนแกะมา
โดยข้อหาเขยื้อนกาย
ไซ้ไม้ขึ้นเขี่ยดาวฉาย
ให้สายแสงแก่แกะนา

ราชตรัสถามไว้
 ขายนั่นบอกราชา
 คือมีกล้องยาสูบ
 เวลาจะจุดที่
 ราชาสั่งทหาร
 แล้วตรัสว่าเจ้ามัน
 ชายที่สองรีบมาเฝ้า
 แต่ข้าหลายนาคี
 คือว่าเมื่อคืนนี้
 ไฟผ่าน่ากลัวหนอ

มีอะไรอีกบอกมา
 อันปู่ข้ามีสิ่งดี
 อันมีรูปยาวกว่าคัส
 ต้องจุดที่ดวงตะวัน
 ดีให้อานชายผู้นั้น
 ไม่มีสิ่งเหมือนนปูมี
 อันตัวเกล้ามาเร็วรี
 เพราะว่ามีธรรระรอ
 บังเกิดมีลมฝนคลอ
 จนฟ้าแยกแตกจากกัน

ตัวข้าคว่ำเขมด้าย
ปิ่นขึ้นยอดเขาพลัน
ให้นักอินทรีช่วย
ขึ้นไปจนถึงที่
ราชาทรงพระสรวล
แต่เมื่อธานีแตก
ไม่มาเย็บที่วัง
ดีชายนั่นทันใด

ยามสะพายใส่ลงนั้น
แล้วหันหานกอินทรี
พาไปด้วยดั้นเมฆ
ไม่รอรีเย็บฟ้าแยก
เจ้าสมควรทำสิ่งแปลก
เจ้าไม่มีมาห่วงใย
ราชาสังทหารไว
เจ้าจำไว้ทำไม่ดี

คนต๋อก็มาเล่า
เขมือบหญ้าแต่ละที

ปากวักเกล้ากว้างเหลือที่
ได้ทั้งรถปรากรฎมา

คนต๋อก็มาเล่า
ไปกินเปิดโอชา

ข้าพเจ้าประสบมา
เปิดบินหนีทั้งที่ร้อน

คนสุดท้ายก็เล่า
ในทะเลทรายร้อนร่อน

ข้าพเจ้าเคยเร่ร่อน
แทบม้วยมรณไกลสุดตา

ตลอดทางแดดแสนแฉะ
 ต้องคอยขยับเสื้อผ้า
 ตลอดทางที่อุฐผ่าน
 เหนือกลายเป็นนที
 ทุกคนที่มาเฝ้า
 วันหนึ่งชายชรา
 ข้าแต่จอมราชา
 ถือหีบกำป็นจร

เหนือไหลยาวเป็นทางมา
 ให้เหนือไหลสู่ธรณี
 ดุจลำธารน้ำไหลรี
 จนมองทางอุฐผ่านมา
 จบเรื่องเล่าโดนอาญา
 ชีลาเฝ้าเจ้านคร
 ข้าชาวนาไร่ที่นอน
 มาขอเฝ้าเจ้าภรา

ราชาแปลกพระทัย
 ชาวนาจึงทูลว่า
 ข้าอ่านหนังสืออยู่
 ทหารท่านด้อมมานเวียน
 ว่าแล้วเปิดหีบออก
 ดูซีท่านเห็นไหม
 ราชาทกพระทัย
 ชาวนาทำหน้าเฉย
 ด้วยท่านประกาศไว้
 จะยกให้ทั้งเมือง

หีบอะไรเจ้าถือมา
 ข้ามีเรื่องจะร้องเรียน
 ไยส่งผู้มาเบียดเบียน
 แล้วขโมยทองข้าไป
 แล้วก็บอกแก้ทำไว
 ไม่มีทองเหลืออยู่เลย
 ร้องบอกไปโกหกเหว
 ข้าโกหกต้องยกเมือง
 หากถ้าใครเสกสรรค์เรื่อง
 อย่างุ่นเคืองยกให้เรา

ราชาจึงคิดได้
ถูกลักเพราะทหารเรา
ชายชราขี้ม่น้อยใหญ่
เร่งคืนอย่าประวิง

ราชาต้องเสียทอง
สังหารจรงรีบเอา
จำไว้เถิดผู้อ่าน
หากเขาจับจุดได้

บอกไปใหม่ทองของเจ้า
ที่เจ้าพูดคือความจริง
เช่นนั้นไซร้โยเจยนิ่ง
ทองหลายหมื่นคืนให้เรา

เป็นกำยกองแพ้วเรา
ทองใส่หีบให้เต็มใบ
หลอกทำการณ์เขาสิ่งใด
ศอกกลับซ้ำซ้ำนักแล

เทวดาน้อย...จอมขนิ

ด.ช. วิสุทธิ ภูมิณี เขียนเรื่อง

ด.ช. กิตติศักดิ์ ชปารังษี เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดหนัง

บนสวรรค์นั้นแสนจะเป็นสุข
 ประกอบด้วยนางฟ้าเทวดา
 อยู่บนเมฆเหาะอย่างก็ช่างนุ่ม
 อีกลีเสื้อผ้าห่อหุ้มเทพเทพี

มีทุกทุกสิ่งสรรพล้วนบรรณา
 ทุกสิ่งหนางามพร้อมแสนโสภี
 วิมานหุ้มด้วยทองงามผ่องศรี
 ล้วนแต่สีแวววับประดับกาย

ยังมีเทวดาน้อยแต่จอมแก่น
 หูกว้างใหญ่ปีกยาวเหลือบรรยาย
 วันนี้จะไปปราสาทยักษ์
 พอคิดได้สนใจไม่รอนาน

จนสุดแสนแถมนอนก็ตื่นสาย
 ที่ตรงปลายแต่ละนิ้วแสนจะยาน
 เทียวสักพักเดี๋ยวค่อยกลับมาบ้าน
 เหาะทะยานสู่เวหนภาลัย

พริบตาเดียวก็ถึงปราสาทยักษ์ หยุดชะงักเห็นวิหคให้สงสัย
 นกตัวนี้ตัวใหญ่กว่านกใด หรือยักษ์ใช้ให้นอนเฝ้าแล้วกลับไป
 มันนอนหลับอ้าปากไว้เสียกว้าง มองเห็นทางจะเข้าไปในร่างใหญ่
 จึงคิดว่ารอช้าอยู่ทำไม เราเข้าไปดูเล่นเห็นจะดี

ครั้นเข้าไปที่ในท้องนกยักษ์
 พอเหลือบเห็นหัวใจใหญ่เต็มที
 เทวาจุนเห็นเช่นนั้นไม่รอช้า
 นุ่มเท้าแท่นุกละเลื้อเนื้อสฤณ

ลงนั่งพักเหลียวมองไปทุกที่
 เหมาะแล้วขึ้น่ายาลงคงละมุน
 วังถลากระโดดคว้างข้างยัดหย่น
 กระโดดหมุนสมอรุเทาเวาจุน

ฝ้ายนกยักษ์กำลังหลับสะดุ้งตื่น เหมือนถูกปืนซีฟแทบจะดับสูญ
ปวดในอกขึ้นทุกทีทวิคูณ ให้อาดูรเป็นอะไรใครจะรู้
เทวน้อยแฝงอยู่ในหัวใจยักษ์ เหมือนถูกผลักนกยักษ์ดินสิ้นทางสู้
กระเด็นไปเข้าลำไส้ให้อุดอู้ อีกสักครู่นกถ่ายมูลจนหล่นมา

เจ้าจูนน้อยหนีภัยพ้นจากนก
พบเจ้ายักษ์หลับสนิทในนิทรา
เดินไปพบนางฟ้าใบหน้าเศร้า
จูนเลยใช้ไม้วิเศษชี้เข้าไป

เหาะมาตกในปราสาทของยักษ์
จูนเดินมาหาสิ่งของที่ตองใจ
นั่งคุกเข่าร่ำไห้เป็นไฉน
นางฟ้าให้ตี่ใจสุดเปรมปรีดี

จูนซักไซ้รู้ว่าทำไมถึงถูกจับ	นางฟ้ารับว่ายักษ์นี่นะซี
มันคอยกวณฉันได้ทุกนาที	ให้เป็นคู่ชีวิตฉันไม่ยอม
ท่านผู้กล้ากรุณาช่วยฉันด้วย	หาไม่ฉันคงม้วยเพราะฝ่ายผม
นอนไม่หลับกินไม่ได้ให้ตรมตรอม	โปรดทนอมชีวิตด้วยช่วยฉันที

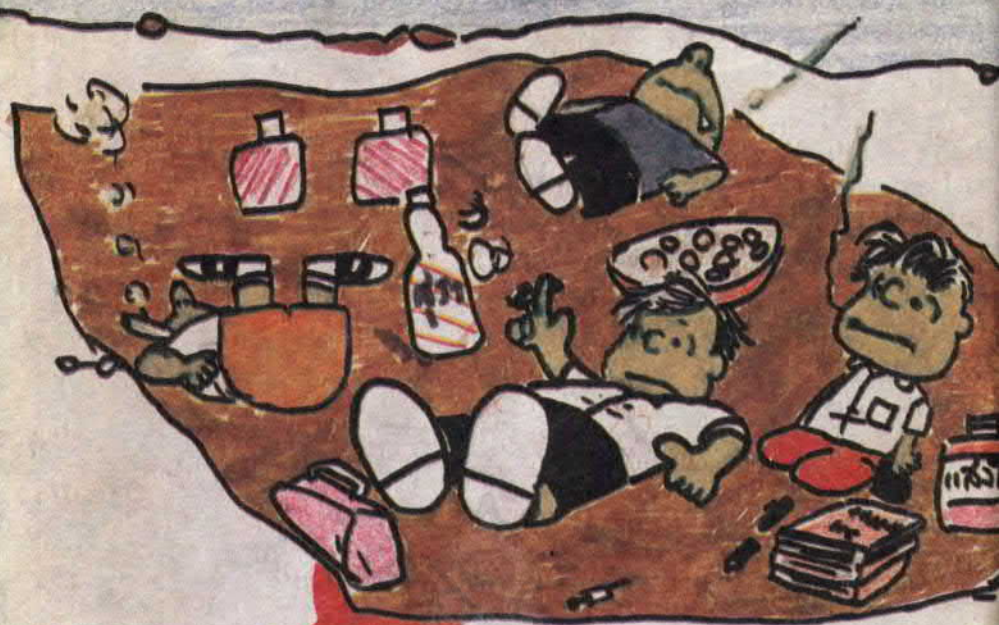
๘.

เจ้าจูนตอบงั้นอย่าอยู่ช้านัก นั้นเจ้ายักษ์มันตื่นมาแล้วนี่
 ฝ่ายนางฟ้าตกใจทำยังไงดี จูนบอกว่าท่าที่ไม่น่ากลัว
 เจ้ายักษ์จ้องมองเขม้นเห็นสองคน เสียงพรว่ำบ่นจากในเงาสลัว
 จิ้งเอ๋ยปากถามถ้าไม่เกรงกลัว จะมามัวหลบมุมอยู่ทำไม

จุนทำกล้าไปยืนตรงหน้ายักษ์ ปรบกำชู้ดสู้หรือไฉน
 เจ้าจุนรีบยกไม้วิเศษไป ยักษ์ว่องไวปล่อยแสงออกจากมือ
 นางฟ้าเองก็เก่งมีฤทธิ์กล้า เสกมีดดาบพุ่งมาตัดมือหวิว
 แสงไม้เท้าโดนยักษ์ร้องฮือฮือ เจ้ายักษ์พลันสิ้นชื่อชีวาวย

นางฟ้ายิ้มหันมากล่าวขอบใจ จะตอบแทนอย่างไรคงไม่หาย
 จึ่งขอมอบตัวฉันทั้งใจกาย เป็นรางวัลยอดชายเทวาจุน

שבתון

หลงทางผิด

หลงทางผิด

ด.ญ. จิราภรณ์ ธรรมศักดิ์ถาวร

เขียนเรื่อง

ด.ช. สิทธิธรรม สุนทรเวช

เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนจิตรลดา

ณ ที่บ้านหลังหนึ่ง
 หัวหน้าครอบครัวนี้
 นายเพชรมีภรรยา
 อยู่ด้วยกันเรื่อยมา
 คนแรกเป็นผู้ชาย
 ชื่อว่าภูวดล
 ส่วนน้องเป็นผู้หญิง
 น้องหญิงเขาคนนี้
 คนพี่มีชื่อเรียก
 คนน้องชื่อว่าอัน
 ไม่นานวันเวลา
 เติบโตมาประดัง

เป็นบ้านซึ่งจะมั่งมี
 คือนายเพชร ปิ่นจินดา
 มีชื่อว่าปรีศนา
 จนมีบุตรกันสองคน
 นิสัยร้ายชอบซุกซน
 มีอายุเพียงเก้าปี
 เป็นคนจริงซื่อสัตย์ดี
 มีชื่อว่าสุวิมล
 กันว่าเปี้ยกแสนรุกรน
 เป็นคนที่เรียบร้อยจัง
 เร็วหนักหนาเหมือนใจหวัง
 ให้เปี้ยกอันเป็นหนุ่มสาว

อาชีพนายเพชร เขาเป็นคนเด็ด คือเป็นตำรวจ
 เดี่ยวนี้แกล้ง แต่งออกตรวจ เมื่อหนุ่มยิงรวด ผู้ร้ายตายสิ้น
 นายเพชรพูดว่า พวกเราหนีหนา อับอายฟ้าดิน
 เพราะคนนิทา กล่าวหาทั่วถิ่น ฉันทบไต่ยีน เขาต่ำพวกเรา
 ว่าไม่กำจัด ให้อพวกที่นัด เสพยาمينเมา
 มันเอาแต่ได้ ไม่เห็นใจเขา เดี่ยวลูกหลานเรา จะติดเสพยา
 เราควรระวัง และจะต้องหวัง ทำลายกัญชา
 อีกทั้งมอร์ฟีน เฮโรอีนหนา ถ้าติดจะพา เสียผู้เสียคน

กล่าวถึงนางปริศนา อาชีพเธอพา
 ให้เธอเป็นสุขเหลือล้น
 คือการช่วยเหลือคนจน และอุทิศตน
 เป็นนักสังคมสงเคราะห์
 ตอนนี้เธอคิดเหมาะเจาะ เพราะช่วยกันเสาะ
 สรรหาแหล่งยาเสพติด
 เพราะเธอเน้นกำลังคิด ฆ่ายาเสพติด
 ที่ผลิตอยู่ในเมืองไทย

กล่าวถึงนายภูวดล
 จึงไม่มีความทุกข์
 แต่เขาคบเพื่อนผด
 ภูวดลยังไม่เคย
 ไม่นานเขาก็ติด
 สุปแล้วสุขอุรา
 ส่วนอันผดกับพี่
 ไม่เคยไปมัวเมา

เขาเป็นคนชอบสนุก
 อยู่ในใจของเขาเลย
 คบคนติดกลืนระเห
 จึงลองลิ้มสุบักญา
 ไม่เคยคิดเลิกลักรา
 นี่แหละหนาความคิดเขา
 อันคนดีไม่เคยเศร้า
 กับบรรดาอากาศ

ณ ที่โรงเรียน เปี้ยกไม่พากเพียร จึงเรียนไม่ดี
 จนครุเห็นว่า ทั้งดำทั้งดี แต่เปี้ยกนั้นชั้ แกล้งทำไม่รู้
 ผลจึงออกมา ประกาศสอบหนา เปี้ยกต้องหลุด
 เพราะพ่อก็ต้อง เกี่ยวข้องถามครู ทำไมเจ้าภู- วดลสอบตก
 ส่วนน้องอ้นนั้น การเรียนครบครัน ได้ขึ้น ม.หก
 อันแสนดีใจ แต่พี่ชายตก เก็บสมุดพก รีบซ่อนทันที

เมื่อนายเพชรทราบข่าว
จึงสั่งอันไปเรียก
พอนายเปี้ยกมาถึง
อยากจะให้เขาช่วย

ถึงเรื่องราวของนายเปี้ยก
ให้เปี้ยกมาพบพ่อด้วย
ใจรำพึงถึงเพื่อนรวย
โดยส่งยามาให้สูบ

นายเพชรพูดว่า เจ้าเปี้ยกนี้หนา หน้าตาซีดซุบ
 สงสัยติดยา ดูน่าฉิตรูป มือเท้าเหลืองลุป มีแต่กระดุก
 นางปริศนา น้ำตานองหน้า ร้องว่าโฮ...ลูก
 ไยเป็นอย่างนี้ หวังดีพันผูก เจ้าทำไมถูก คิดหรือว่าดี
 นายเพชรกล่าวว่า ลูกอย่างนี้หนา ลูกทรมาน
 ทำร้ายพ่อแม่ เห็นแก่ตัวนี้ ทำสิ่งไม่ดี ขายหน้าทั่วกัน

นายเปี้ยกโมโห ถูกด่าว่าโง่ ออกจากบ้านพลัน
 ไปอยู่กับเพื่อน ได้เตือนกว่านั้น เพื่อนรู้ข่าวกันว่าถูกขับไล่
 เขาจึงทอดทิ้ง ไม่นึกประวิง สงสารอย่างไร
 นายเปี้ยกขอยา เพื่อนด่าไม่ให้ เขาไม่เห็นใจ เพราะเปี้ยกหมดเงิน
 ตอนนี้นายเปี้ยก ไม่มีเพื่อนเรียก ลำบากเหลือเกิน
 จะลงแดงตาย ผีนกยทนเดิน ระหกระเหิน ไปตามถนน

นึกถึงพ่อได้ ละอายแก่ใจ สุดที่จะทน
 เพราะหลงทางผิด เป็นมิตรกับคน ดิตยาเป็นผล ลำบากอย่างนี้
 จึงไปที่บ้าน สู้ทนชมชาน หวังรับไมตรี
 ตะโกนเรียกน้อง ดังก้องเต็มที หวังว่าจะมี น้องเปิดประตู
 นายเพชรออกมา มองไม่เห็นหน้า แต่พอนึกรู้
 ว่าคือนายเปี้ยก เสียงเรียกดังอยู่ จึงเปิดประตู ออกไปทันที

นายเปี้ยกั๊กหน้า แล้วเอ่ยวาจา หวังพ่อปรานี
ลูกผิดไปแล้ว พลาดแนวคนดี ขอเพียงพ่อนี้ ยกโทษให้ลูก

นายเพชรสุดจะดีใจ
กลับมาแล้วหรือบุญปลูก
เอาตัวรอดแล้วหรือลูก
กับการติดยาเสพติด

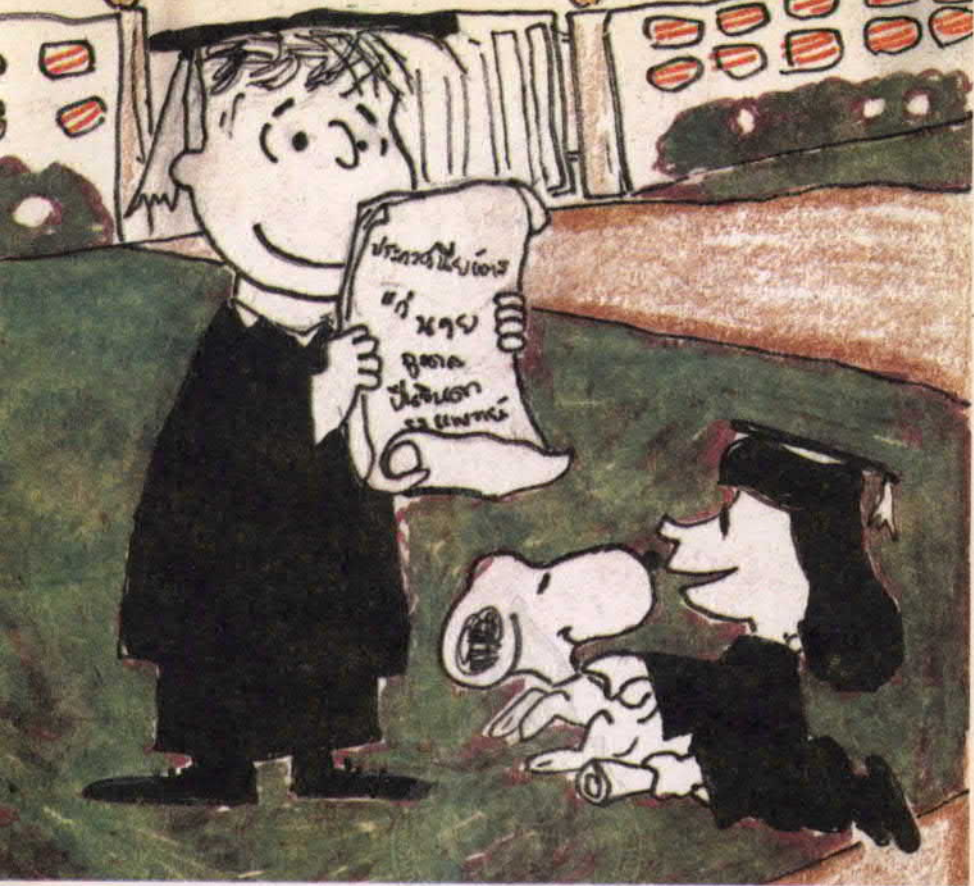
นายเปี้ยกกลับใจได้คิด
ว่ารับลูกจะเลิกแล้ว
จะรักษาตัวให้แคล้ว
ที่พ่อแม่คลายกังวล

ลูกกลับตัวได้

จงเลิกพันผูก

หลุดจากดวงจิต

และอยู่ในแนว

จากนั้นต่อมา ครอบครัวนี้หนา มีความสุขสันต์
 ลูกได้รับปริญญา วิชาช่วยคน ดีใจล้นพ้น เป็นแพทย์กันเอย
 พวกท่านควรจำไว้ อย่าเข้าไปเสพติดยา
 ผื่นเฮโรอีนหนา ทั้งกัญชามอร์ฟินนี้
 ถ้าหากไปเสพติด เป็นความคิดเลวสันต์ดี
 ยานี้ผลาญชีวิ ของมนุษย์ให้มลาย
 ตัวอย่างเช่นนายเปี้ยก ฟึ่งสำเหนียกทุกข์ปางตาย
 เพราะติดยางมgay ท่านทั้งหลายพึงระวัง

ร้อยกรองของเยาวชนนักเขียน

